

**Opinia „Dyrektywa w sprawie oceny oddziaływania na środowisko”**

(2013/C 218/07)

## KOMITET REGIONÓW

- Wnosi, by skoordynowana lub wspólna procedura OOŚ zaproponowana w art. 2 ust. 3 miała charakter dobrowolny, a nie obowiązkowy, oraz by jednoznacznie określono, do jakich jeszcze unijnych aktów prawnych stosowałby się ten przepis.
- Sprzeciwia się przedstawionej w art. 5 ust. 2 koncepcji, by procedura ustalania zakresu oceny stała się bez wyjątku obowiązkowa. Odpowiedzialność za zapewnienie odpowiedniego zakresu i poziomu szczegółowości informacji dotyczących środowiska powinna nadal spoczywać na wykonawcy.
- Wnosi, by dyrektywa w sprawie OOŚ uwzględniała w art. 5 ust. 3 systemy weryfikacji sprawozdań o oddziaływaniu na środowisko funkcjonujące w państwach członkowskich, także te, gdzie weryfikacja sprawozdań może być przeprowadzana wewnątrz przez właściwe organy lub organy ds. ochrony środowiska.
- Przyjmuje z zadowoleniem wprowadzenie w art. 6 ust. 7 minimalnego terminu konsultacji publicznej nie krótszego niż 30 dni. Przyjęcie terminów dłuższych niż ten minimalny termin należy jednak pozostawić do decyzji państw członkowskich.
- Wnosi o zmianę zawartych w art. 8 ust. 1 przepisów dotyczących decyzji o udzieleniu zezwolenia na inwestycję, tak by były wystarczająco elastyczne, aby uwzględnić różne systemy obowiązujące w państwach członkowskich. Zaleca, by w dyrektywie określono okres ważności OOŚ jako środek mający znaczenie dla jakości, a co za tym idzie – również skuteczności oceny.
- Krytycznie ocenia ustanowienie w art. 8 ust. 3 wiążących ram czasowych dotyczących decyzji o finalizacji oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Przyspieszeniu procedury, które zamierzano osiągnąć przez wprowadzenie terminów, skuteczniej przysłużą się zróżnicowane uregulowania poszczególnych państw członkowskich.
- Postuluje, by przepisy przejściowe stanowiły, że w wypadku projektów na zaawansowanym etapie procedury ocena oddziaływania na środowisko powinna zostać zakończona zgodnie z przepisami dotychczasowej dyrektywy w sprawie OOŚ.

<b>Sprawozdawca</b>	Marek SOWA (PL/PPE), marszałek województwa małopolskiego
<b>Dokument źródłowy</b>	Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2011/92/UE w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne  COM(2012) 628 final

## I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

### A. Uwagi ogólne

1. Podkreśla, że proponowane zmiany ram prawnych europejskiej oceny oddziaływania na środowisko w wielu aspektach są konieczne i pożądane. Zwraca jednak uwagę, że wprowadzając jakiegokolwiek zmiany, należałoby zachować odpowiednią równowagę pomiędzy wymogami ochrony środowiska naturalnego z jednej strony, a rozwojem gospodarczym z drugiej strony. Zbytняя przewlekłość procedur prowadzących do wydania decyzji zezwalającej na realizację przedsięwzięcia może zagrażać interesom społecznym i gospodarczym i prowadzić do obniżenia konkurencyjności UE jako całości; w wielu przypadkach nie sprzyja także ochronie środowiska oraz zdrowia i życia ludzi. Zmiany dotyczące jakości i spójności procedur i dokumentów powinny być wdrażane z uwzględnieniem sprawności i efektywności podejmowania decyzji.

2. Zauważa jednak, że istnieją poważne wątpliwości co do niektórych zmian mogących spowodować wydłużenie czasu trwania głównych etapów procedury.

3. Przypomina, że omawiana zmiana dyrektywy w sprawie OOS będzie miała znaczący wpływ na władze lokalne i regionalne, odgrywające główną rolę we wdrażaniu proponowanych działań. W przeciwieństwie do oczekiwań Komisji Europejskiej uważa, że liczne spośród zaproponowanych zmian w dyrektywie w sprawie OOS mogą zwiększyć obciążenia administracyjne władz lokalnych i regionalnych pod względem organizacji, zarządzania i wydatkowania. W związku z tym domaga się, by unikano jakiegokolwiek przenoszenia odpowiedzialności z wykonawcy na władze kompetentne w tym zakresie.

4. Stwierdza, że wszelkie dodatkowe koszty oraz obciążenia administracyjne władz publicznych należy rozważyć pod kątem korzyści społeczno-gospodarczych i środowiskowych związanych z proponowanymi zmianami, tak aby na dłuższą metę korzyści przeważały nad kosztami.

5. Podkreśla, że dyrektywa może przynieść owoce tylko wtedy, gdy władze szczebla krajowego, lokalnego i regionalnego utworzą dobrze funkcjonujące struktury instytucjonalne dysponujące niezbędnymi zasobami finansowymi i kadrowymi,

dzięki którym możliwe będzie aktywne zaangażowanie wszystkich odpowiedzialnych działów administracji, a zwłaszcza działów ds. środowiska. Podkreśla nieustanną potrzebę dalszego budowania potencjału na szczeblu władz lokalnych i regionalnych, co powinno obejmować ściślejszą współpracę z istniejącymi krajowymi ośrodkami OOS oraz wsparcie z ich strony.

6. W celu zwiększenia pewności prawa apeluje o większą spójność w zakresie terminologii w całym tekście projektu dyrektywy i w załącznikach do niej.

7. Popiera zamiar podniesienia jakości sprawozdań o oddziaływaniu na środowisko, jednak dyrektywa w sprawie OOS powinna obejmować różne systemy weryfikacji tych sprawozdań obowiązujące w państwach członkowskich, regionach i miastach.

8. Uważa, że nowe przepisy nie uwzględniają w sposób zadowalający różnych systemów OOS obowiązujących w państwach członkowskich: np. procedura OOS i procedura udzielania zgody na realizację projektu mogą być przeprowadzane łącznie bądź oddzielnie.

### B. Zakres stosowania – art. 1

9. Domaga się wyjaśnienia, dlaczego w art. 1 ust. 2 poszerzono definicję projektu o prace rozbiórkowe. Uważa, że jeśli przepis ten ma wprowadzić możliwość przeprowadzenia OOS w przypadku prac rozbiórkowych w *każdym* z projektów wymienionych w załącznikach I i II, to spowoduje to znaczne dodatkowe obciążenia administracyjne. Jest zdania, że należy ograniczyć obowiązek przeprowadzenia OOS w przypadku prac rozbiórkowych tylko do ściśle określonych przypadków wskazanych w załącznikach I i II, rozbiórki lub demontażu projektu na koniec jego istnienia lub też prac rozbiórkowych niezbędnych w celu realizacji projektu.

10. Wnosi, by ponownie przeanalizowano definicję „zezwoienia” oraz jej stosowanie w przepisach, biorąc pod uwagę, że transpozycja i wdrożenie dyrektywy usługowej (dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 12 grudnia 2006 r. w sprawie usług na rynku wewnętrznym) umożliwiły w państwach członkowskich zniesienie wymogu uzyskania uprzedniego zezwolenia na rozwijanie określonych usług, zaś zezwolenia te zostały zastąpione kontrolami *a posteriori*.

11. Przyjmuje z zadowoleniem wyłączenie przedsięwzięć mających jako jedyny cel obronę narodową lub obronę cywilną z obowiązku OOS. Aby zapobiec nadużywaniu tego przepisu oraz uniknąć wyłączenia z procedury OOS zbyt wielu projektów, można by dołączyć do dyrektywy przykładową listę tego typu przedsięwzięć mających na celu obronę cywilną, także z uwzględnieniem projektów, które są wspierane w ramach Funduszu Solidarności Unii Europejskiej.

12. Wyraża żal, że we wniosku nie dokonano przeglądu załączników I i II, gdyż przepadła w ten sposób możliwość ich zmiany oraz ewentualnego ograniczenia zakresu stosowania na podstawie dotychczasowych doświadczeń. Ponawia swój apel o ustalenie unijnych minimalnych progów, aby zwiększyć przejrzystość prawa. Zmniejszyłoby to różnice w traktowaniu przedsiębiorstw w UE oraz obciążenia administracyjne i finansowe władz lokalnych i regionalnych w państwach członkowskich. Stwierdza się, że niektóre państwa członkowskie, ustalając progi, często wykraczają poza przyznany im margines swobody i albo biorą pod uwagę tylko wybrane kryteria zawarte w załączniku III, albo też z góry wyłączają pewne projekty. Ujednolicając progi, należałoby także uwzględnić limity i kryteria stosowane w dyrektywie 2010/75/EU w sprawie emisji przemysłowych.

### C. Punkt kompleksowej obsługi (procedura skoordynowana bądź wspólna) – art. 2 ust. 3

13. Uważa, że procedura skoordynowana lub wspólna powinna mieć charakter dobrowolny, a nie obowiązkowy, jak zaproponowała Komisja Europejska.

14. Postuluje, by dla większej jasności prawa w art. 2 ust. 3 jednoznacznie określono, do jakich jeszcze unijnych aktów prawnych stosowałby się ten przepis.

15. Zwraca uwagę, że utworzenie punktu kompleksowej obsługi OOS nie powinno się wiązać z większym nakładem personalnym i finansowym, którego nie usprawiedliwiłyby korzyści uzyskiwane dzięki przeprowadzaniu ocen oddziaływania na środowisko. Zwraca się o wyjaśnienie, czy przepis: „Państwa członkowskie wyznaczają jeden organ, który jest odpowiedzialny za ułatwienie procedury udzielania zezwolenia na inwestycję dla każdego przedsięwzięcia” odnosi się tylko do projektów, w przypadku których stosowana jest procedura skoordynowana bądź wspólna, czy też do wszystkich projektów w ogóle. W niektórych państwach członkowskich będzie bardzo trudno spełnić taki wymóg ze względu na szczególną hierarchię i kompetencje różnych organów władzy zaangażowanych w ten

proces. Z myślą o państwach członkowskich, w których procedura OOS jest już objęta procedurą zezwolenia na inwestycję i realizowana przez organ odpowiedzialny za udzielanie takiego zezwolenia, warto doprecyzować, że tym „jednym organem”, o którym mowa we wniosku, może być tenże organ.

### D. Nowe elementy, które należy uwzględnić w ocenie oddziaływania na środowisko (art. 3), w procedurze preselekcji (załącznik III) oraz w sprawozdaniu o oddziaływaniu na środowisko (art. 5 ust. 1, załącznik IV)

16. Apeluje o większą spójność pomiędzy terminologią i stopniem uszczegółowienia, stosowanymi w art. 3 oraz w załącznikach III i IV. Należy doprecyzować aspekty wymienione w art. 3 pod kątem załącznika IV, np. jeśli chodzi o użytkowanie i zajmowanie gruntów, ekosystemy i ich funkcje oraz „zagrożenia związane z klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka”. Postuluje, by niektóre wyliczenia (np. w punkcie 5 po „m.in.”) miały charakter zamknięty, aby nie dopuszczać do poszerzenia zakresu oceny.

17. Wzywa Komisję Europejską do przedstawienia, możliwie szybko po wejściu w życie zmienionej dyrektywy, wytycznych na temat metod oceny lokalnego wpływu projektu na zmianę klimatu, a także narażenia, podatności i odporności danego środowiska na zagrożenia związane z klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka.

18. Apeluje o dodanie celów w zakresie ochrony środowiska wytyczonych na poziomie lokalnym czy regionalnym w ostatnim akapicie punktu 5 załącznika IV.

19. Popiera wniosek Rady o dalsze wyjaśnienie użytego w dyrektywie pojęcia „rozsądnych rozwiązań alternatywnych” oraz oceny w przypadku, gdyby projekt nie został zrealizowany (scenariusz odniesienia). Za rozsądne należałoby uznać tylko te rozwiązania alternatywne, które są także współmierne do celów, zgodne z innymi aktami prawnymi UE lub odpowiadają etapowi planowania oraz rodzajowi danego przedsięwzięcia.

### E. Procedura preselekcji – art. 4, załącznik II.A, załącznik III

20. Przyjmuje z zadowoleniem ogólny zamiar Komisji Europejskiej dotyczący usprawnienia procedury preselekcji i lepszego ujednoczenia podejścia państw członkowskich w celu zagwarantowania, że OOS będzie wymagana wyłącznie w sytuacji, gdy jasne jest, że występuje znaczące oddziaływanie na środowisko.

21. Krytycznie ocenia nowe przepisy, które dają wrażenie, że preselekcja staje się „mini-OOŚ”. Załączniki II.A i III wskazują na to, że praktycznie składany będzie raport z oceny wykazujący, czy mamy do czynienia ze znaczącymi skutkami przedsięwzięcia, czy nie. Różnica polega na tym, że nie ma tu analizy wariantów. Preselekcja powinna raczej odbywać się za pomocą listy kontrolnej pytań, dającej władzom lokalnym i regionalnym łatwe do zastosowania mechanizmy wyselekcjonowania zdarzeń, które nie przynoszą znaczących następstw. Ponadto zgodnie z projektowaną zmianą art. 4 ust. 3, każde przedsięwzięcie wymienione w załączniku II dyrektywy ma podlegać wymogowi przekazywania przez wnioskodawcę informacji o cechach przedsięwzięcia, jego potencjalnym oddziaływaniu na środowisko oraz środkach przewidzianych w celu uniknięcia lub ograniczenia znaczących skutków, zgodnie z informacjami w nowym załączniku II.A. Jest to zaprzeczenie rozwiązania dopuszczonego w art. 4 ust. 2 – państwa członkowskie mogą postanowić o stosowaniu obydwu procedur, o których mowa w lit. a) i b). Należy ponadto wyjaśnić sposób stosowania progów wspomnianych w ust. 2 lit. b) i ustalić, czy państwa członkowskie mogą same określać te progi w oparciu o kryteria wymienione w załączniku II, czy też progi te zostaną określone w dyrektywie.

22. Zwraca ponadto uwagę, że w odniesieniu do kryteriów wyboru, o których mowa w art. 4 ust. 4, załącznik III pod wieloma względami stanowi wyraźne zaostrożenie w porównaniu z aktualną sytuacją prawną. Przykładowo załącznik III poza wieloma doprecyzowaniami zawiera także dodatkowe kryteria (zagrożenia związane z klęskami żywiołowymi, oddziaływanie przedsięwzięcia na zmianę klimatu, tereny rolnicze o wysokiej wartości przyrodniczej itd.), choć niektóre z nich nie wykazują bezpośredniego związku z projektem i niekiedy wykraczają poza program oceny na potrzeby decyzji o udzieleniu zezwolenia. Np. zmiana klimatu to proces zachodzący na dużym obszarze i trudno sprecyzować miejsce i czas, w którym on się dokonuje; jego symulację można obecnie przeprowadzić tylko przy pomocy bardzo pracochłonnych modeli komputerowych. Na poziomie projektu rozpatrywano dotychczas w razie potrzeby najwyżej oddziaływanie na klimat lokalny. Skoro teraz uwaga w procesie oceny ma się skupić na wielkoobszarowym zjawisku zmiany klimatu, należy się obawiać zwiększenia kosztów ponoszonych przez wykonawców oraz wątpliwych pod względem fachowym wyników takiej oceny, która byłaby w dodatku nieproporcjonalna, biorąc pod uwagę znikome znaczenie przedsięwzięć o charakterze punktowym bądź liniowym dla zmiany klimatu. Domaga się więc przedstawienia zamkniętej listy projektów, których dotyczyłby ten zapis. Zwraca uwagę, że zamierzona zmiana kłóci się z zasadą pomocniczości. Planowane dalsze uszczegółowienie, podobnie jak dołączenie dodatkowych kryteriów, jest sprzeczne z ideą 11. motywu dyrektywy w sprawie OOŚ, zgodnie z którym państwom członkowskim należy pozostawić pole manewru w podejmowaniu odpowiednich decyzji, także w celu uwzględnienia krajowych uwarunkowań. Zakres kryteriów oceny tudzież stopień ich szczegółowości przekracza poziom, który można by ustanowić jako wiążący w całej UE.

#### F. Ustalanie zakresu oceny – art. 5 ust. 2

23. Z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie fakt, że Komisja Europejska, proponując we wniosku wprowadzenie obowiązku ustalania zakresu oceny, uwzględniła poprzednie zalecenie KR-u dotyczące poprawy jakości informacji i racjonalizacji procedury OOŚ, sprzeciwia się jednak temu, by procedura ustalania zakresu oceny stała się bez wyjątku obowiązkowa. Odpowiedzialność za zapewnienie odpowiedniego zakresu i poziomu szczegółowości informacji dotyczących środowiska powinna nadal spoczywać na wykonawcy. Należy przy tym unikać sytuacji, w której znacznie zwiększają się nakłady ponoszone przez wykonawcę i odpowiedzialne organy.

24. Z myślą o poprawie jakości OOŚ i o uwzględnieniu wszystkich aspektów istotnych dla podjęcia decyzji zaleca uzupełnienie procedury ustalania zakresu poprzez wprowadzenie wytycznych Komisji Europejskiej lub wytycznych krajowych dla treści odnoszącej się konkretnie do danego sektora.

25. Krytycznie ocenia propozycje zawarte w art. 5 ust. 2 lit. a) (decyzje i opinie, jakie należy uzyskać) oraz lit. c) (ustalenie przez właściwy organ poszczególnych etapów procedury i czasu ich trwania) oraz lit. d) (rozsądne rozwiązania alternatywne wobec proponowanego przedsięwzięcia oraz ich cechy szczególne).

#### G. Podniesienie jakości sprawozdań o oddziaływaniu na środowisko – art. 5 ust. 3

26. Uważa, że obowiązek zapewnienia jakości sprawozdań o oddziaływaniu na środowisko musi spoczywać na wykonawcy. Należy utrzymać rozgraniczenie pomiędzy zapewnieniem jakości podczas opracowywania sprawozdań przez wykonawców i podczas kontroli sprawozdań przez właściwy organ. Dostrzega jednak, że trzeba wzmocnić kontrolę jakości sprawozdań w celu zagwarantowania niezależności analiz względem wykonawcy.

27. Uważa, że dyrektywa w sprawie OOŚ powinna obejmować różne systemy weryfikacji sprawozdań o oddziaływaniu na środowisko funkcjonujące w państwach członkowskich, a także w samorządach lokalnych i regionalnych. Istniejące systemy nie tylko przewidują współpracę z ekspertami zewnętrznymi i komitetami ekspertów, jak to zostało ujęte we wniosku Komisji Europejskiej, lecz także z innymi systemami, tak jak ma to miejsce w starszych państwach członkowskich, gdzie weryfikacja sprawozdań jest przeprowadzana wewnętrznie przez właściwe organy lub organy ds. ochrony środowiska.

#### H. Konsultacje społeczne – art. 6 i 7

28. Uważa dyrektywę w sprawie OOS za kluczowy instrument zapewniania uczestnictwa obywateli na poziomie lokalnym i regionalnym, tak by uwzględnić wiedzę lokalną i jednocześnie odnotować implikacje w zakresie kosztów i umiejętności. W związku z tym przyjmuje z zadowoleniem wprowadzenie w art. 6 ust. 7 minimalnego terminu nie krótszego niż 30 dni. Przyjęcie terminów dłuższych niż ten minimalny termin należy jednak pozostawić do decyzji państw członkowskich. W przeciwnym razie w przypadku wielu przedsięwzięć i publicznych wykonawców oznaczałoby to nieuzasadnione wydłużenie procedury, ponieważ można obawiać się, że zainteresowane grupy społeczeństwa będą domagać się wykorzystania w pełni terminu 60, a nawet maksymalnie 90 dni przewidzianego w art. 6 ust. 7. Terminy maksymalne utrudniają połączenie oceny oddziaływania na środowisko z procedurą udzielania zezwolenia i są sprzeczne z celem przyspieszenia planowania. Przyspieszeniu procedury, które zamierzano osiągnąć przez wprowadzenie terminów, skuteczniej przysłużą się różnicowane uregulowania poszczególnych państw członkowskich.

29. Mając na uwadze interesy wszystkich stron i zachowanie zasady, że każda decyzja powinna być podejmowana bez nieuzasadnionego przeciągania sprawy, KR proponuje, by wprowadzić rozsądne ograniczenie czasowe dotyczące przekazania informacji oraz przygotowania do procedury podejmowania decyzji.

#### I. Udzielenie zgody na realizację projektu – art. 8

30. Podkreśla, że nowe przepisy zawarte w art. 8 ust. 1 powinny być wystarczająco elastyczne, by uwzględnić różne systemy OOS obowiązujące w państwach członkowskich. W niektórych państwach członkowskich OOS stanowi odrębną procedurę organów ds. środowiska, zaś inny organ władzy – dopiero po aprobującej OOS – udziela zgody na realizację projektu, przy czym zgoda ta musi odpowiadać zapisom decyzji w wyniku OOS. W innych państwach członkowskich OOS stanowi element procedury udzielania zgody na realizację projektu.

31. Zwraca uwagę na głosy krytyki dotyczące niewystarczającego uwzględnienia w art. 8 zintegrowanego systemu ustanowionego w niektórych państwach członkowskich, jako że przepisy te stwarzają nowe wstępne warunki materialne prowadzące do sytuacji, w której ustawodawstwo UE byłoby sprzeczne z sektorowym ustawodawstwem krajowym lub nakładałoby się na nie. Dlatego przepisy te nie powinny być włączone do dyrektywy w sprawie OOS, której charakter został uznany za wyłącznie proceduralny.

32. Zwraca uwagę na możliwe problemy proceduralne związane z nowymi przepisami w art. 8 ust. 2, stanowiącymi, że w przypadku przedsięwzięcia o znaczących niekorzystnych skutkach dla środowiska właściwy organ – we współpracy z organami odpowiedzialnymi za środowisko oraz z wykonawcą – rozważa, czy sprawozdanie o oddziaływaniu na środowisko powinno zostać poddane rewizji, a projekt zmodyfikowany, i czy konieczne są dodatkowe środki łagodzące lub kompensujące.

33. Zwraca uwagę, że zachowanie długiego okresu procedowania nad zezwoleniem na realizację przedsięwzięcia stwarza realne ryzyko częstego korzystania z art. 8 ust. 4 projektowanej zmienionej dyrektywy, który stanowi, że przed podjęciem decyzji o udzieleniu lub nieudzieleniu zezwolenia na inwestycję właściwy organ sprawdza, czy informacje podane w sprawozdaniu o oddziaływaniu na środowisko, o których mowa w art. 5 ust. 1, są aktualne, w szczególności jeśli chodzi o środki przewidziane w celu uniknięcia, ograniczenia i w miarę możliwości zrównoważenia wszelkich znaczących skutków dla środowiska.

34. Zaleca, by w dyrektywie określono okres ważności OOS jako środek mający znaczenie dla jakości, a co za tym idzie – również skuteczności oceny.

35. Krytycznie ocenia ustanowienie wiążących ram czasowych dotyczących decyzji o finalizacji oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (art. 8 ust. 3). Z jednej strony może to oznaczać dla wielu przedsięwzięć i publicznych wykonawców nieuzasadnione przeciąganie sprawy. Z drugiej strony zapis w art. 8 ust. 3 nie uwzględnia wystarczająco tego, że zwłaszcza w przypadku dużych projektów infrastrukturalnych trzeba przeprowadzić rozległe i czasochłonne oceny, których w przewidzianym terminie nie da się zrealizować na należytych poziomach jakości. W związku z tym – wbrew założeniom 22. motywu wniosku – można się obawiać, że ustalenie konkretnych ram czasowych doprowadzi do naruszenia wysokich norm ochrony środowiska i obniży też pewność prawa. Przyspieszeniu procedury, które zamierzano osiągnąć przez wprowadzenie terminów, skuteczniej przysłużą się różnicowane uregulowania poszczególnych państw członkowskich.

#### J. Monitorowanie znaczących niekorzystnych skutków dla środowiska i środków łagodzących lub kompensujących – art. 8 ust. 2 i art. 9, załącznik IV

36. Wzywa do harmonizacji terminologii zastosowanej we wniosku w odniesieniu do środków kompensujących (np. „środki kompensujące” w art. 8 ust. 2, a „środki [...] przewidziane w celu zrównoważenia” w art. 9 i załączniku IV).

37. Ostrzega, że monitorowanie nie powinno podważać potrzeby dokładnej analizy znaczących skutków oraz ich łagodzenia i kompensowania przez wykonawcę, a także zasad zapobiegawczych i ostrożnościowych. Oznacza to, że brak pewności co do znacznej części skutków planowanego projektu nie powinien prowadzić do sytuacji, w której zamiast poszukiwania środków łagodzących i kompensujących, zezwala się na wykonanie projektu, zobowiązując tylko do monitorowania; może to później spowodować trudności w zakresie ponownej zmiany projektu pod kątem wywołanych przez niego skutków. Krytycznie ocenia zapis drugiego akapitu art. 8 ust. 2, zgodnie z którym realizacja i skuteczność środków łagodzących i kompensujących mają być monitorowane. Nie wiadomo przy tym, dlaczego organ udzielający zezwolenia ma zarządzić środki w zakresie monitorowania znaczących niekorzystnych skutków dla środowiska, skoro jest przecież przekonany o skuteczności przewidywanych środków łagodzących i kompensujących, jako że w praktyce zebrano już w tym zakresie wystarczające doświadczenia. Obowiązek monitorowania nieprzewidujących wyjątków wydaje się niewspółmierny i nadmiernie obciążałby wykonawcę. Tylko organ udzielający zezwolenia może zazwyczaj w poszczególnych przypadkach ocenić, czy monitorowanie znaczących niekorzystnych skutków dla środowiska byłoby właściwe.

#### K. Monitorowanie wdrażania dyrektywy przez państwa członkowskie – art. 12 ust. 2

38. Odnotowuje krytyczne głosy w sprawie dodatkowych obciążeń administracyjnych nakładanych na państwa

członkowskie oraz władze lokalne i regionalne ze względu na zbieranie nowych informacji i ich przekazywanie, zgodnie z wymaganiami Komisji Europejskiej ujętymi w proponowanym art. 12 ust. 2 i w celu monitorowania wdrażania dyrektywy.

#### L. Nadanie Komisji Europejskiej uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych dotyczących załączników II.A, III i IV – art. 12a

39. Sprzeciwia się przekazaniu Komisji Europejskiej uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych w celu łatwiejszego dostosowania załączników II.A, III i IV do postępu naukowo-technicznego. Uważa, że wszystkie załączniki powinny zostać poddane zwykłej procedurze ustawodawczej, ponieważ ściśle wiążą się z wymaganiami w zakresie OOŚ ujętymi w dyrektywie.

#### M. Przepisy przejściowe

40. Postuluje, by przepis przejściowy w art. 3 stanowił, że w wypadku projektów na zaawansowanym etapie procedury ocena oddziaływania na środowisko powinna zostać zakończona zgodnie z przepisami dotychczasowej dyrektywy w sprawie OOŚ. Może to mieć zastosowanie np. wtedy, gdy opracowano już sprawozdanie o oddziaływaniu na środowisko zgodnie z art. 5 lub informacja o projekcie została już podana do wiadomości publicznej.

## II. ZALECANE POPRAWKI

### Poprawka 1

Artykuł 2 ust. 3 dyrektywy w sprawie OOŚ

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>3. Przedsięwzięcia, w przypadku których obowiązek przeprowadzenia ocen oddziaływania na środowisko wynika jednocześnie z niniejszej dyrektywy i z innych przepisów unijnych, podlega skoordynowanym lub wspólnym procedurom zgodnym z wymogami odpowiednich przepisów unijnych.</p> <p>[...]</p> <p>Państwa członkowskie wyznaczają jeden organ, który jest odpowiedzialny za ułatwienie procedury udzielania zezwolenia na inwestycję dla każdego przedsięwzięcia.</p>	<p>3. Przedsięwzięcia, w przypadku których obowiązek przeprowadzenia ocen oddziaływania na środowisko wynika jednocześnie z niniejszej dyrektywy i z innych przepisów unijnych, <u>moga podlegać</u> <del>podlega</del> skoordynowanym lub wspólnym procedurom zgodnym z wymogami <del>odpowiednich</del> <u>następujących</u> przepisów unijnych: <u>dyrektywa w sprawie emisji przemysłowych, dyrektywa siedliskowa, ramowa dyrektywa wodna, dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej, a także dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej.</u></p> <p>[...]</p> <p>Państwa członkowskie wyznaczają <u>przynajmniej</u> jeden organ, <del>który jest</del> odpowiedzialny za ułatwienie <u>procedury procedur oceny oddziaływania na środowisko; organem tym może być organ udzielający</u> zezwolenia na inwestycje dla <del>każdego</del> przedsięwzięcia.</p>

#### Uzasadnienie

Procedura skoordynowana lub wspólna powinna mieć charakter dobrowolny, a nie obowiązkowy. Dla większej jasności prawa należy jednoznacznie określić, do jakich unijnych aktów prawnych stosowałby się ten przepis. Proponowana zmiana wynika z faktu, że w niektórych państwach członkowskich będzie bardzo trudno spełnić taki wymóg ze względu na szczególną hierarchię i kompetencje różnych organów władzy zaangażowanych w ten proces.

## Poprawka 2

## Artykuł 3 dyrektywy w sprawie OOS

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Ocena oddziaływania na środowisko polega na określeniu, opisanu i ocenieniu we właściwy sposób, dla każdego indywidualnego przypadku i zgodnie z art. 4–11, bezpośrednich i pośrednich znaczących skutków przedsięwzięcia dla:</p> <p>a) populacji, zdrowia ludzkiego i różnorodności biologicznej ze szczególnym uwzględnieniem gatunków i siedlisk chronionych na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG (*) oraz dyrektywy 2009/147/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (**);</p> <p>b) gruntów, gleb, wód, powietrza, zmiany klimatu;</p> <p>c) dóbr materialnych, dziedzictwa kultury i krajobrazu;</p> <p>d) oddziaływania między elementami, o których mowa w lit. a), b) i c);</p> <p>e) narażenia, podatności i odporności elementów, o których mowa w lit. a), b) i c) na zagrożenia związane z klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka.</p>	<p>Ocena oddziaływania na środowisko polega na określeniu, opisanu i ocenieniu we właściwy sposób, dla każdego indywidualnego przypadku i zgodnie z art. 4–11, bezpośrednich i pośrednich znaczących skutków przedsięwzięcia dla:</p> <p>a) populacji, zdrowia ludzkiego i różnorodności biologicznej ze szczególnym uwzględnieniem gatunków i siedlisk chronionych na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG (*) oraz dyrektywy 2009/147/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (**);</p> <p>b) gruntów, gleb, wód, powietrza, zmiany klimatu;</p> <p>c) dóbr materialnych, <u>w zależności od ich narażenia na czynniki środowiskowe</u>, dziedzictwa kultury i krajobrazu;</p> <p>d) oddziaływania między elementami, o których mowa w lit. a), b) i c);</p> <p>e) narażenia, podatności i odporności elementów, o których mowa w lit. a), b) i c) na zagrożenia związane z klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka.</p>

## Poprawka 3

## Artykuł 5 ust. 1 i 2 dyrektywy w sprawie OOS

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. W przypadku gdy ocena oddziaływania na środowisko musi zostać przeprowadzona zgodnie z art. 5–10, wykonawca przygotowuje sprawozdanie o oddziaływaniu na środowisko. Ocena oddziaływania na środowisko opiera się na ustaleniach dokonanych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu i zawiera informacje, których można w sposób uzasadniony wymagać do celów podejmowania racjonalnych decyzji dotyczących oddziaływania proponowanego przedsięwzięcia na środowisko z uwzględnieniem obecnego stanu wiedzy oraz metod oceny, cech, stopnia zaawansowania technicznego i lokalizacji przedsięwzięcia, a także stopnia, w jakim pewne kwestie (w tym ocena rozwiązań alternatywnych) są właściwie oceniane na innych poziomach, w tym na poziomie planowania, lub na podstawie innych wymogów w zakresie oceny. Szczegółowy wykaz informacji, które należy podać w sprawozdaniu o oddziaływaniu na środowisko znajduje się w załączniku IV.</p> <p>2. Właściwy organ, po przeprowadzeniu konsultacji z organami, o których mowa w art. 6 ust. 1 oraz z wykonawcą, ustala zakres i poziom szczegółowości informacji, które wykonawca musi podać w sprawozdaniu o oddziaływaniu na środowisko, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. W szczególności ustala on:</p>	<p>1. W przypadku gdy ocena oddziaływania na środowisko musi zostać przeprowadzona zgodnie z art. 5–10, wykonawca przygotowuje sprawozdanie o oddziaływaniu na środowisko. Ocena oddziaływania na środowisko opiera się na <u>wykazie zawartym w załączniku IV oraz – w odpowiednich wypadkach – na</u> ustaleniach dokonanych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu i zawiera informacje, których można w sposób uzasadniony wymagać do celów podejmowania racjonalnych decyzji dotyczących oddziaływania proponowanego przedsięwzięcia na środowisko z uwzględnieniem obecnego stanu wiedzy oraz metod oceny, cech, stopnia zaawansowania technicznego i lokalizacji przedsięwzięcia, a także stopnia, w jakim pewne kwestie (w tym ocena rozwiązań alternatywnych) są właściwie oceniane na innych poziomach, w tym na poziomie planowania, lub na podstawie innych wymogów w zakresie oceny.</p> <p>2. <del>Właściwy organ, po przeprowadzeniu konsultacji z organami, o których mowa w art. 6 ust. 1 oraz z wykonawcą, ustala</del> <u>Przed podjęciem decyzji w sprawie oceny oddziaływania na środowisko właściwy organ może – po przeprowadzeniu konsultacji z organami, o których mowa w art. 6 ust. 1, oraz, w razie potrzeby, z wykonawcą – ustalić</u> zakres i poziom szczegółowości informacji, które wykonawca musi podać w sprawozdaniu o oddziaływaniu na środowisko, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. W szczególności ustala on:</p>

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>a) decyzje i opinie, jakie należy uzyskać;</p> <p>b) potencjalnie zainteresowane organy i grupy społeczeństwa;</p> <p>c) poszczególne etapy procedury i czas ich trwania;</p> <p>d) rozsądne rozwiązania alternatywne wobec proponowanego przedsięwzięcia oraz ich cechy szczególne;</p> <p>e) aspekty środowiska, o których mowa w art. 3, na które przedsięwzięcie może mieć znaczący wpływ;</p> <p>f) informacje, które należy podać, dotyczące cech szczególnych danego przedsięwzięcia lub typu przedsięwzięcia;</p> <p>g) informacje i wiedzę już dostępne oraz uzyskane na innych poziomach procedury podejmowania decyzji lub na podstawie innych przepisów unijnych, a także metody oceny, jakie należy stosować.</p>	<p><del>a)</del> <del>decyzje i opinie, jakie należy uzyskać;</del></p> <p><del>a)</del><del>b)</del> potencjalnie zainteresowane organy i grupy społeczeństwa;</p> <p><del>e)</del> <del>poszczególne etapy procedury i czas ich trwania;</del></p> <p><del>d)</del> <del>rozsądne rozwiązania alternatywne wobec proponowanego przedsięwzięcia oraz ich cechy szczególne;</del></p> <p><del>b)</del><del>e)</del> aspekty środowiska, o których mowa w art. 3, na które przedsięwzięcie może mieć znaczący wpływ;</p> <p><del>c)</del><del>f)</del> informacje, które należy podać, dotyczące cech szczególnych danego przedsięwzięcia lub typu przedsięwzięcia;</p> <p><del>d)</del><del>g)</del> informacje i wiedzę już dostępne oraz uzyskane na innych poziomach procedury podejmowania decyzji lub na podstawie innych przepisów unijnych, a także metody oceny, jakie należy stosować.</p> <p><u>Właściwy organ może dokonać tych ustaleń w momencie, gdy zwróci się o to do niego wykonawca, lub też, z urzędu, na dowolnym etapie procesu oceny, kiedy sam stwierdzi jakieś braki w informacjach, o których mowa w lit. a), b), c) i d).</u></p>
[...]	[...]

#### Uzasadnienie

Kwestie dotyczące decyzji i opinii, jakie należy uzyskać, oraz poszczególne etapy procedury i czas ich trwania winny być określone w ramach krajowego prawa procesowego. Poza tym opracowanie alternatywnych projektów nie jest zadaniem organu. Należy sprzeciwić się takiemu przenoszeniu planowania i odpowiedzialności z podmiotu ubiegającego się o projekt na organ.

#### Poprawka 4

Artykuł 5 ust. 3 dyrektywy w sprawie OOS

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>3. Aby zagwarantować kompletność i odpowiednią jakość sprawozdań o oddziaływaniu na środowisko, o których mowa w art. 5 ust. 1:</p> <p>a) wykonawca dopilnowuje, aby sprawozdanie o oddziaływaniu na środowisko było przygotowane przez akredytowanych i posiadających kwalifikacje techniczne ekspertów lub</p> <p>b) właściwy organ dopilnowuje, aby sprawozdanie o oddziaływaniu na środowisko zostało zweryfikowane przez akredytowanych i posiadających kwalifikacje techniczne ekspertów lub komitety ekspertów krajowych.</p>	<p>3. Aby zagwarantować kompletność i odpowiednią jakość sprawozdań o oddziaływaniu na środowisko, o których mowa w art. 5 ust. 1:</p> <p>a) wykonawca dopilnowuje, aby sprawozdanie o oddziaływaniu na środowisko było przygotowane przez <del>akredytowanych</del> i posiadających kwalifikacje techniczne ekspertów <u>zewnętrznych lub wewnętrznych bądź przez organy ds. ochrony środowiska, lub</u></p> <p>b) właściwy organ dopilnowuje, aby sprawozdanie o oddziaływaniu na środowisko zostało zweryfikowane przez akredytowanych i posiadających kwalifikacje techniczne ekspertów <u>zewnętrznych lub wewnętrznych, organy ds. ochrony środowiska</u> lub komitety ekspertów krajowych.</p>
[...]	[...]

#### Uzasadnienie

Dyrektywa w sprawie OOS powinna obejmować różne systemy weryfikacji sprawozdań o oddziaływaniu na środowisko funkcjonujące w państwach członkowskich, regionach i miastach. Istniejące systemy nie tylko

przewidują współpracę z ekspertami zewnętrznymi i komitetami ekspertów, lecz także z innymi systemami, tak jak ma to miejsce w państwach członkowskich, gdzie weryfikacja sprawozdań jest przeprowadzana wewnętrznie przez właściwe organy lub organy ds. ochrony środowiska. Z proponowanych zapisów wynika, iż zarówno wykonawca, jak i organ właściwy muszą dopilnować, aby sprawozdanie o oddziaływaniu na środowisko zostało zweryfikowane przez kompetentne podmioty.

### Poprawka 5

#### Artykuł 8 ust. 1 dyrektywy w sprawie OOS

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. Wyniki konsultacji oraz informacje zebrane na podstawie art. 5, 6 i 7 są uwzględniane w procedurze udzielania zezwolenia na inwestycję. W związku z tym decyzja o udzieleniu zezwolenia na inwestycję zawiera następujące informacje:</p> <p>[...]</p> <p>d) [...]</p>	<p>1. Wyniki konsultacji oraz informacje zebrane na podstawie art. 5, 6 i 7 są uwzględniane w procedurze udzielania zezwolenia na inwestycję. W związku z tym decyzja o udzieleniu zezwolenia na inwestycję zawiera następujące <u>dotatkowe</u> informacje:</p> <p>[...]</p> <p>d) [...]</p> <p><u>Powyzsze warunki uznaje się za spełnione, gdy państwa członkowskie zgodnie z art. 2 ust. 2 ustalą dla celów niniejszej dyrektywy odrębną procedurę w celu spełnienia jej wymogów, a decyzja wydana po zakończeniu oceny oddziaływania na środowisko zawiera informacje wymienione w lit. a)–d) i ustalone są odpowiednie reguły w celu spełnienia warunku określonego w ust. 4.</u></p> <p>[...]</p>

### Uzasadnienie

Art. 8 ust. 1 nie uwzględnia w sposób zadowalający różnych systemów OOS obowiązujących w państwach członkowskich. W niektórych państwach członkowskich OOS stanowi odrębną procedurę organów ds. środowiska, zaś inny organ władzy – dopiero po aprobującej OOS – udziela zgody na realizację projektu, przy czym zgoda ta musi odpowiadać zapisom decyzji w wyniku OOS. W innych państwach członkowskich OOS stanowi element procedury udzielania zgody na realizację projektu.

### Poprawka 6

#### Artykuł 8 ust. 4 dyrektywy w sprawie OOS

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Przed podjęciem decyzji o udzieleniu lub nieudzieleniu zezwolenia na inwestycję właściwy organ sprawdza, czy informacje podane w sprawozdaniu o oddziaływaniu na środowisko, o którym mowa w art. 5 ust. 1, są aktualne, w szczególności jeśli chodzi o środki przewidziane w celu uniknięcia, ograniczenia i, w miarę możliwości, zrównoważenia wszelkich znaczących skutków dla środowiska.</p>	<p><del>Przed podjęciem decyzji o udzieleniu lub nieudzieleniu zezwolenia na inwestycję właściwy organ sprawdza, czy informacje podane w sprawozdaniu o oddziaływaniu na środowisko, o którym mowa w art. 5 ust. 1, są aktualne, w szczególności jeśli chodzi o środki przewidziane w celu uniknięcia, ograniczenia i, w miarę możliwości, zrównoważenia wszelkich znaczących skutków dla środowiska.</del></p> <p><u>Ustala się czteroletni okres ważności OOS. W przypadku stwierdzenia, że informacje zawarte w sprawozdaniu są aktualne, właściwy organ przedłuża ten okres o kolejne dwa lata. W przypadku stwierdzenia, że informacje zawarte w sprawozdaniu są nieaktualne, właściwy organ wzywa wykonawcę do uzupełnienia sprawozdania.</u></p>

**Uzasadnienie**

Na wielu etapach procedowania właściwy organ może żądać od wykonawcy stosownych informacji i uzupełnień, w szczególności gdy stwierdzi, że informacje podane w sprawozdaniu o oddziaływaniu na środowisko są nieaktualne. Jako środek mający znaczenie dla jakości oraz skuteczności oceny lepszym rozwiązaniem jest ustalenie okresu ważności OOS.

**Poprawka 7**

## Artykuł 11 ust. 3 dyrektywy w sprawie OOS

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
3. Państwa członkowskie ustalają, co stanowi wystarczający interes lub naruszenie prawa, zgodnie z celem udzielenia zainteresowanej społeczności szerokiego dostępu do wymiaru sprawiedliwości. W tym celu interes wszelkich organizacji pozarządowych spełniających wymogi, o których mowa w art. 1 ust. 2, uważa się za wystarczający do celów ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu. Takie organizacje uważa się również za mające prawa, które mogą zostać naruszone, do celów ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu.	3. Państwa członkowskie ustalają, co stanowi wystarczający interes lub naruszenie prawa, zgodnie z celem udzielenia zainteresowanej społeczności szerokiego dostępu do wymiaru sprawiedliwości. <del>W tym celu interes wszelkich organizacji pozarządowych spełniających wymogi, o których mowa w art. 1 ust. 2, uważa się za wystarczający do celów ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu.</del> <u>Organizacja pozarządowa spełniająca wymogi, o których mowa w art. 1 ust. 2, ma zasadniczo prawo wnoszenia skargi w myśl ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu.</u> Takie organizacje uważa się również za mające prawa, które mogą zostać naruszone, do celów ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu.

**Uzasadnienie**

Poprawka ma na celu przyznanie prawa do wnoszenia skargi wszystkim organizacjom pozarządowym uznanym na mocy prawa krajowego.

**Poprawka 8**

## Artykuł 12 ust. 2 dyrektywy w sprawie OOS

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
2. W szczególności, co sześć lat od daty podanej w art. 2 ust 1 dyrektywy XXX [OPOCE please introduce the n° of this Directive] państwa członkowskie informują Komisję o:  [...]  f) średnim koszcie ocen oddziaływania na środowisko.	2. W szczególności, co sześć lat od daty podanej w art. 2 ust 1 dyrektywy XXX [OPOCE please introduce the n° of this Directive] państwa członkowskie informują Komisję o:  [...]  f) średnim koszcie ocen oddziaływania na środowisko, <u>kiedy jest to możliwe.</u>

**Uzasadnienie**

Informacje związane z kosztami sprawozdania o ocenie oddziaływania na środowisko należą do danych chronionych, stąd podanie średnich kosztów oceny oddziaływania na środowisko nie zawsze będzie możliwe.

**Poprawka 9**

## Artykuł 3 dyrektywy w sprawie OOS

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Przedsięwzięcia, w odniesieniu do których wniosek o zezwolenie na inwestycję został złożony przed datą, o której mowa w art. 2 ust. 1 akapit pierwszy, i których ocena oddziaływania na środowisko nie zakończyła się przed tą datą, podlegają wymogom określonym w art. 3-11 dyrektywy 2011/92/UE zmienionej niniejszą dyrektywą.	Przedsięwzięcia, w odniesieniu do których wniosek o zezwolenie na inwestycję został złożony przed datą, o której mowa w art. 2 ust. 1 akapit pierwszy, i których ocena oddziaływania na środowisko nie zakończyła się przed tą datą, <u>oraz nie opracowano sprawozdania o oddziaływaniu na środowisko zgodnie z art. 5 ani nie podano do wiadomości publicznej informacji o projekcie,</u> podlegają wymogom określonym w art. 3-11 dyrektywy 2011/92/UE zmienionej niniejszą dyrektywą.

**Uzasadnienie**

Zgodnie z art. 3 projekt, w odniesieniu do którego ocena oddziaływania na środowisko nie zakończyła się przed upływem terminu transpozycji dyrektywy, podlega zawsze przepisom zmienionej dyrektywy, niezależnie od etapu procedury, na którym się znajduje. Ten przepis przejściowy w wielu wypadkach prowadziłby do powtarzania etapów procedury, co powodowałoby znaczne koszty dla wykonawców i organów. Byłoby to nieuzasadnione, ponieważ nie chodzi o projekty, w odniesieniu do których zaistniał od nowa obowiązek OOŚ, ale dotyczy projektów, w odniesieniu do których obowiązek ten istniał już przedtem. Dlatego przepis przejściowy w art. 3 powinien stanowić, że w wypadku projektów na zaawansowanym etapie procedury ocena oddziaływania na środowisko powinna zostać zakończona zgodnie z przepisami dotychczasowej dyrektywy w sprawie OOŚ.

Bruksela, 30 maja 2013 r.

*Przewodniczący*  
*Komitetu Regionów*  
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

---